

AZ ÁRUFORGALOM ALAKULÁSÁNAK NÉHÁNY KÉRDÉSE SZOLNOK MEGYÉBEN

A felszabadulás óta eltelt viszonylag rövid idő alatt hatalmas és alapvető változások történtek hazánk társadalmi, politikai, gazdasági életében. Ezekben az eredményekben részes a kereskedelem is. Nagyok azok az eredmények, amelyeket a dolgozó nép életszínvonalának emelése során a szocialista kereskedelem felépítésében, a szocialista kereskedelem hálózatának fejlesztésében és az áruforgalom növelésében elértünk. Nagykereskedelmi tevékenységet hazánkban — mint ismeretes — 1950. óta csak a szocialista szektor folytat. A szocialista kiskereskedelem fejlődésének eredményeképpen ma már az állami és szövetkezeti kereskedelem hozza forgalomba a lakosságnak jutó központi áruállapotok mintegy 99%₀-át.

I.

A szocialista kereskedelem fejlesztésében nagy eredményeket értünk el megyénkben is. A kiskereskedelmi hálózat 1950—1955. között mintegy 2 és $\frac{3}{4}$ -szereére emelkedett. A szocialista kiskereskedelem hálózatának növekedését, a kiskereskedelmi egységek számának emelkedését az 1950. évi állapothoz viszonyítva az alábbi táblázat szemlélteti:

	Bolti kisker. egységek	Vendéglátóip. egységek	Kisker. boltok összesen
1950. évben	100%	100%	100%
1951. „	144%	145%	144%
1952. „	178%	202%	184%
1953. „	184%	234%	196%
1954. „	250%	283%	258%
1955. „	269%	305%	277%

Az összehasonlítás adataiból kitűnik, hogy a vizsgált időszak alatt a bolti kiskereskedelmi egységek száma több mint két és félszeresére, a vendéglátóipari egységek száma pedig több mint háromszorosára növekedett. E növekedésből helytelen volna azt a következtetést levonni, hogy a megye területén ténylegesen közel háromszorozódott a kiskereskedelmi boltok száma, mert a gyorsütemű számszerű növekedésben a szocialista kiskereskedelem — az állami és szövetkezeti kereskedelem — térhódítása, a magánkereskedelem fokozatos kiszorítása, működési területének csökkenése mutatkozik meg.

A szocialista kiskereskedelem hálózatának fejlődése, annak fejlesztése azonban nemcsak egyszerűen a volt magánkereskedők üzleteinek átvételében mutatkozott meg, hanem új, korszerű, a szocialista kereskedelem követelményeinek megfelelő boltok egész sora létesült az elmúlt években. Elég, ha néhány példát említenk erre. Ilyen a fővárosi névot is megütő, az 1954—55-ben kibővített Szolnoki Állami Áruház, a szolnoki 60. sz. és 61. sz. fűszer- és csemegebolt, Szolnokon az ipari munkásság által lakott VII. kerületben létesített 4. sz. fűszer- és csemegebolt, a szolnoki 33. sz. ruházati bolt vagy a Jászberény főterén létesített fűszeg- és csemegeüzlet. Kulturált bolt egységekkel gazdagodott az elmúlt évek során a szövetkezetek kiskereskedelmi hálózata is. A modern élelmiszerboltok, szaküzletek mellett a korszerű szövetkezeti áruházak egész sora létesült, így pl. Kunhegyesen, Rákóczi falván, Jászapátiban, Újszászon, Besenyszögön, stb.

A kereskedelem kulturáltságának emelkedése, a szocialista kereskedelem követelményeinek érvényrejutása mutatkozik meg a bolthálózat bővítésében és szakosításában. A régi, minden árucikkkel foglalkozó vegyesboltok helyét a megye egész területén — mind nagyobb mértékben vidéken is — a modern szaküzletek és áruházak foglalják el. A boltok szakosítása, az általuk forgalomba hozott, illetve hoz-

ható áruk körének meghatározása, az ún. profilírozás, a fogyasztói igények jobb kielégítését segíti elő. A szaküzletek és az áruházak szakosztályai nagyobb választékot biztosítanak az általuk forgalomba hozott árukból, ezekben a boltokban és áruházakban szakszerűbb az árukezelés, biztosítottabb az áruk állagának és minőségének megvédése, összefoglalva: jobban kielégítik a fogyasztók igényeit. Ezt igazolják azok a jelenségek is, amelyekből leszűrhető, hogy a megyeszékhely és a vidéki városok „szívóhatása” jelentős mértékben csökkent. A falusi lakosság egyre inkább megtalálja a szükségletei kielégítésére szolgáló iparcikkeket és lakóhelyén, s nincs kényszerítve arra, hogy nagyobb bevásárlásainál — ruha, cipő, rádió, kerékpár, tűzhely stb. — felkeresse a nagyobb városok és a megyeszékhely szaküzleteit.

Helytelen lenne, ha a megye kiskereskedelmi hálózatának fejlődésénél, annak elemzésénél nem tárnám fel az előfordult és még ma is meglévő hibákat. E viszonylag rövid értékelés szűk keretei között részletes elemzésre nincs lehetőség, éppen ezért csupán három problémával kívánok foglalkozni: 1. a túlzott szoros profilok meghatározásának következménye, 2. a vendéglátóipari egységek egészségtelen típusai, és 3. a kiskereskedelmi egységek raktározási helyzete.

1. Az előzőekben kifejtettem, hogy a fogyasztói igények jobb kielégítése, a szélesebb választék és szakszerű árukezelés érdekében a meglévő kereskedelmi egységek szakosítására volt szükség. Ez kétségtől elválasztott helyes, azonban csak bizonyos mértékig. Amellett, hogy a városokban és községekben egyaránt szaküzletek és áruházak létesültek, a fogyasztókat a mindennapi cikkekkel a városban és a falun is a vegyes-élelmiszerboltok látják el. A fogyasztók elemi érdekei megkívánják, hogy ezekben a boltokban ténylegesen kaphatók legyenek a gyakran jelentkező ún. mindennapi cikkek. A túlzott szakosítás, a boltprofilok túl szűk meghatározása azonban megynkben egyes esetekben azzal a helytelen következménnyel járt, hogy a fogyasztók a mindennapi apró cikkeket sem találták meg a lakóhelyükhöz legközelebb eső kiskereskedelmi boltban. Mindenki megérti, ha cipő-, ruha- vagy kerékpárvásárlással fel kell keresnie a város vagy község központjában fekvő szaküzleteket vagy áruházat, de nem érthető egyet pl. azzal, hogy egy méter gumipertliért, egy cipőfűzőért, néhány biztosító-tűért vagy egyéb mindennapi cikkért fel kell keresnie a központban fekvő üzletet, mint ahogy erre esetenként kényszerítve van.

A szakosítás ilyen túlzott merevségének megszüntetésére már történtek intézkedések, de a jövőben a hibákat el kell kerülni, és a még meglévőket a fogyasztók érdekében meg kell szüntetni.

2. A hálózat növekedésének értékelésénél megállapítottuk, hogy a vendéglátóipari egységek száma — az állami és szövetkezeti vendéglátóipar területén — megynkben 1950—1955. között több mint háromszorosára, 305%-ra növekedett. A növekedés üteme és aránya kielégítő, de az üzlettipusok összetétele egyáltalán nem kielégítő. A vendéglátóipar értékesítő hálózatának összetételét — két évet figyelembe véve — az alábbi szám adatok szemléltetik:

	Éttermek	Cukrászdák	Büfék falatozók	Italboltok	Összesen
1954. XII. 31-én	14%	11%	4%	71%	100%
1955. XII. 31-én	14%	10%	8%	68%	100%

Fentiekből kitűnik, hogy a vendéglátóipari hálózat 1954. dec. 31-i összetétele szerint az egységek 75%-ában, az 1955. dec. 31-i összetétel szerint pedig az egységek 76%-ában álló fogyasztás történik (büfékben, falatozókból és italboltokban), és csak a vendéglátóipari egységek egynegyed részében szolgálják fel *ülővendégnek* a fogyasztani kívánt ételt vagy italt. A vendéglátóipar hálózatának ilyen összetétele egyáltalán nem nevezhető kielégítőnek, kulturálynak, s különösen egészségtelen az az állapot, hogy a vendéglátóipari egységek közel 70%-a még ma is italbolt, amely nem vagy csak kis mértékben foglalkozik az ital mellett hideg ételek, büfécikkek árusításával. Ez a tény egészségtelenül hat ki a vendéglátóipar forgalmának összetételére is, amelyre a későbbiek során még visszatérek.

A vendéglátóipar hálózatának kialakításánál a jövőben arra kell törekedni megynkben, hogy növeljük az ülőhelyes vendéglátóipari egységek számát, a legszűkebb mértékre szorítsuk le az italbolt-hálózat bővítését, sőt az italboltok jelentős részét is ülőhelyes kisvendéglókké alakítsuk át. E téren már történtek kezdeti lépések. A tanácsi irányítás alatt álló vendéglátóipar pl. még ebben az évben kisvendéglókat létesít italboltjainak mintegy 20%-ából, s általában nem nyit új italboltokat.

3. Súlyos nehézségekkel küzd megyénk kereskedelme raktározási problémák megoldásában. Sem a megye nagykereskedelmi vállalatai, sem a kiskereskedelmi hálózat nem rendelkezik megfelelő raktározási lehetőséggel. Egyrészt az üzlethálózat kiépítésénél történtek mulasztások abban, hogy a vevőtéren kívül — ahol a vevők fogadása és kiszolgálása történik — nem gondoskodtak az illetékes szervek a raktározási lehetőségek biztosításáról, másrészt a kereskedelmi egységek nagyrésznél — a magánkereskedelemtől történt átvétel után — nem volt lehetőség a raktárak kialakítására.

A következő években nagy gondot kell fordítani a raktározási lehetőségek biztosítására, megjavítására az új egységek létesítésénél, de a meglévő üzleteknél is, mert raktárak nélkül nehézségekbe ütközik az áruellátás folyamatosságának biztosítása, a növekvő igények kielégítéséhez szükséges választék biztosítása, másrészt a nem megfelelő raktározásnál az áruk minőségi megvédelemre nincs biztosítva, az áruk esetleg eladhatatlanná válnak vagy veszítenek használhatóságukból. Az egyiknél a népgazdaság károsul, a másiknál a fogyasztó rövidül meg, végső sorban mindkettő károsan hat vissza a dolgozók anyagi helyzetének javulására, az életszínvonal alakulására.

II.

Az állami és szövetkezeti kiskereskedelem hálózatának fejlesztése, kiépítése olyan időszakban történt, amikor az áruforgalomban is hatalmas mennyiségi és minőségi változások mentek végbe. Az állami és szövetkezeti kiskereskedelem áruforgalmának mennyiségi és minőségi változásai visszatükrözik a szocialista kereskedelem térhódítását, a lakosság anyagi életszínvonalában elért emelkedést, amelyek az elmúlt évek során megvalósított társadalmi és gazdasági változások eredményei. Jelentkeztek ezek a változások megyénk kereskedelmében is. A kiskereskedelmi áruforgalom növekedését 1950-hez viszonyítva — értékben — a következő számok szemléltetik:

1950. évben	100 %	1953. évben	367 %
1951. évben	179 %	1954. évben	458 %
1952. évben	312 %	1955. évben	521 %

A kiskereskedelmi boltok számának közel megháromszorozódása mellett a szocialista kiskereskedelem által a fogyasztóknak eljuttatott áruk értéke több mint ötszörösére emelkedett. Az áruforgalom ily nagyarányú emelkedéséből jelentős fejlődésre következtethetünk akkor is, ha az értékelést egyirányból az 1951. dec. 2-i árrendezés, másirányból az 1953. szeptemberi és az egyéb részleges árleszállítások torzítják.

Az áruforgalom növekedésével párhuzamosan az elmúlt hat év alatt jelentősen növekedett megyénkben az egy lakosra jutó fogyasztói forgalom. Az erre vonatkozó adatok is — párhuzamosan az áruforgalom növekedésével — a szocialista kereskedelem hálózatának és térhódításának fejlődéséről és a fogyasztás növekedéséről adnak számot. Az összehasonlítás adataiból — az 1950. évi egy főre eső fogyasztói forgalmat 100%-nak véve — a következő képet kapjuk:

1950. évben	100 %	1953. évben	400 %
1951. évben	185 %	1954. évben	506 %
1952. évben	335 %	1955. évben	551 %

Az összeforgalom növekedésén belül az egy főre jutó kereskedelmi forgalom növekedése ugyanazon időszakban a bolti kiskereskedelemben és a vendéglátóipari forgalomban az alábbiak szerint alakult:

	Bolti kisker.	Vendéglátóip.		Bolti kisker.	Vendéglátóip.
1950. évben	100 %	100 %	1953. évben	368 %	926 %
1951. évben	179 %	289 %	1954. évben	459 %	1277 %
1952. évben	313 %	703 %	1955. évben	494 %	1483 %

Hat év alatt a bolti kiskereskedelmi forgalom az egy fogyasztóra jutó értékesítés tekintetében közel ötszörösére, a vendéglátóipari forgalom pedig csaknem tizenötszörösére emelkedett. Figyelembevéve, hogy a szocialista vendéglátóipari hálózatának kiépítése az egész országban — így megyénkben is — később történt

meg, mint a bolti kiskereskedelmi hálózat rendszerének kialakítása, a vendéglátóiparnak az egy fogyasztói forgalomnál tapasztalható közel tizenötszörös emelkedése nem ad reális képet, abban jelentős mértékben a hálózat kialakításának üteme játszik közre. Ennek ellenére, figyelembevételre, hogy a fejlődés, az emelkedés üteme 1953. és 1955. között is viszonylag gyors, az egy fogyasztóra jutó vendéglátóipari forgalom ilyen ütemű emelkedéséből arra is következtethetünk, hogy a megye dolgozói egyre többet fordíthatnak keresetükből, jövedelmükből a vendéglátóipari szolgáltatások igénybevételére is.

Az áruforgalom egyik törvénye az, hogy az életszínvonal bizonyos fokán az iparcikkforgalom gyorsabb ütemben növekszik, mint az élelmiszerforgalom. Ez bizonyos mértékig az elmúlt évek áruforgalmában is megmutatkozik, főként 1954-ben, amikor — nem megnyugtató alapokon ugyan — a tartalékokat éltük fel, az ipari termelés nem növekedett, a termelékenység csökkent, az önköltség emelkedett —, de emelkedett az életszínvonal gyorsabb ütemben, mint korábban. Egyes főbb iparcikkekben 1954-ben 1953-hoz viszonyítva a forgalom alakulása a következő volt megénkben:

motorkerékpár	182 %	kerékpár	104 %
rádió	163 %	férfi cipő	124 %
női cipő	144 %	gyermek cipő	122 %
tégla	681 %	cement	366 %
mész	131 %	fenyőfűrészáru	311 %

Ugyanezen időszakban az élelmiszerek forgalma — szintén az 1953. évi értékesítéshez viszonyítva — az egyes főbb cikkekben a következőképpen alakult:

liszt	131 %	hús	80.5 %
cukor	101 %	kenyér	93 %
zsír	97 %		

Az élelmiszerek forgalmával kapcsolatban meg kívánom jegyezni, hogy a kereskedelem a húsban és zsírban jelentkező igényeket nem tudta teljes mértékben kielégíteni, másrészt az évi áruforgalmat jelentősen befolyásolja az adott gazdasági év mezőgazdasági terméseredménye.

Már a kereskedelmi hálózat kialakulásánál foglalkoztam azzal, hogy a vendéglátóiparban igen kedvezőtlen a hálózat összetétele, sok az állófogyasztásra és az ital értékesítésére szolgáló egység az összes vendéglátóipari üzem számához viszonyítva. Ennek kihatása jelentkezik a vendéglátóipari forgalom összetételében is. A forgalom összetételét két év viszonylatában az alábbiakban szemléltetem:

	Ételforgalom	Italforgalom	Összesen
1954. évben	17.3 %	82.7 %	100 %
1955. évben	17.5 %	82.5 %	100 %

A vendéglátóipar forgalmának ilyen összetétele egészségtelen. Az italforgalom részesedése igen magas. Az italforgalmon belül különösen magas a rum- és pálinkafogyasztás, amely az utóbbi években több, mint kétszeresére növekedett, elsősorban az 1953—54—55. évben megmutatkozott borhiány miatt.

A vendéglátóipar forgalmának irányításával arra kell törekedni, hogy a mértéktelen rum- és pálinkafogyasztást visszaszorítsuk, jelentősen javítsuk a forgalom összetételét az ételforgalom javára. Ennek érdekében különböző intézkedések bevezetésére kerül sor. Ilyen pl., hogy a most szervezésre kerülő kisvendéglőkben a vendéglátóipar dolgozói — alapfizetésük mellett — az ételforgalom 7 %-át, ugyanakkor az italforgalom 1 %-át kapják jutalékként. Ez az intézkedés egyrészt elősegíti az ételek minőségének javulását — a vendéglátóipar dolgozóinak nagyobb érdekelt-sége biztosítja, hogy az ételek elkészítésére nagyobb gondot fordítsanak —, másrészt az ételek ajánlását. Intézkedés történt arra vonatkozóan is, hogy a szolnoki nép-büféből ez év július 1-ével a tőményszesz árusítása kivonásra kerüljön, hogy a nép-büfét az étkezni szándékozók szívesebben felkeressék, annak tisztasága, higiénája jobban biztosítható legyen. A tőményszesz árusításával ugyanezen időponttól nem foglalkoznak a színház- és mozibüfék sem.

Az ételforgalommal kapcsolatban meg kell említeni, hogy a vendéglátóiparban értékesítésre kerülő ételek viszonylag drágák, kedvezőbb és kifizetőbb az ételek házi elkészítése. Jelentős előrehaladás ebből a szempontból egyrészt az, hogy a most

létesítendő kisvendéglőkben az ételek árai lényegesen alacsonyabbak a jelenlegi II. osztályú éttermi áraknál, másrészt, hogy a május 1-i részleges áreszállítás mintegy 10 %-os árcsökkenést eredményezett az éttermi ételeknél, az italárak változatlanul hagyása mellett. Helyesnek tartanám, ha a második ötéves terv időszakában az áreszállítások általában a vendéglátóiparban az ételek árának további csökkenését eredményeznék az italárak változatlan szinten tartása mellett. *Úgy vélem, hogy az ételek árcsökkenése inkább célozza a dolgozók érdekeit, mint az italok árának mérséklése.*

III.

A termelés és fogyasztás között a közvetítő szerepet a kereskedelem tölti be. A kereskedelemnek kell felmérni a fogyasztók szükségleteit, és az igényeket eljuttatni az iparhoz. Jelentős mértékben függ a jó árullatás attól, hogy a fogyasztói igények felmérése helyesen történik-e. A fogyasztói kereslet tanulmányozásánál még megyénk kereskedelmi szerveinél is igen sok a hiba. Nem töltik be még azt a szerepét, hogy a fogyasztók szószólói, a szükségletek tolmácsolói lennének az ipar felé, aminek gyakran egyes árucikkek hiánya a következménye.

Nem lehet azonban kizárólag a kereskedelem helytelen felmérésének tulajdonítani az egyes árucikkek hiányát. Mi az oka pl. annak, hogy egyes kerékpáralkatrészekben nem tudjuk kielégíteni a szükségleteket? A kereskedelem? Nem valószínű, hisz a kereskedelmi szervek már hosszabb idő óta tolmácsolják a fogyasztók ilyen igényét. A dolgozók gyakran felvetik azt is, hogy miért fordul elő áruhiány a paprikában vagy a hazai termésű köménymagban? A kereskedelem szervei ezeket az igényeket is továbbítják.

A helyes igények felmérését a kereskedelemnek kell biztosítani. Ezek legyártásának biztosítása érdekében feltétlenül szükséges az ipar és kereskedelem jó kapcsolata, helyes együttműködése. Valószínűleg a helytelen együttműködésből származnak az olyan hibák pl., hogy az elmúlt években esetenként hiányok mutatkoztak egyes háztartási kisgépekben — húsgép, fűszerőrő, kávéőrő — vagy hogy igen hosszú időn keresztül hiányos volt az ellátás gyermekcipőben, a megye igényeinek nem megfelelő mintájúak voltak a forgalomba kerülő kartonok, stb.

Az igények helytelen felmérése és a rossz együttműködés következménye nem mindig az egyes árucikkek hiánya. Ennek fordítottja is előáll, amikor egyes cikkekből felesleges árukészletek halmozódnak fel, amelyek a rossz tárolási lehetőségek miatt vagy hosszabb tárolás következtében veszítenek értékükből, értékesítésükre nem vagy csak csökkentett áron kerülhet sor, ami végső soron népgazdaságunknak okoz kárt. Az igények helyes felmérésével, az ipar és kereskedelem jó együttműködésével elkerülhetők ezek a hibák is. Néhány élelmiszercikket említenék meg példaként a jelenleg meglévő ily természetű hibákból. A szükségesnél nagyobb mértékben tárol pl. egységeinkben a fogyasztók részéről nem nagyon keresett szőlőz, karfiol-konzerv vagy pl. szárazbab sósleben konzerv.

Néhány szót megyénk kereskedelmének a helyi iparral való kapcsolatáról. Az elmúlt években ezen a téren is voltak hibák. A helyi ipar nem szívesen gyártotta pl. azokat az apró közszükségleti cikkeket, amelyekből az ipar nem tudta az igényeket kielégíteni. Ilyen volt pl. az egérfogó vagy a kerékpár-névtábla, a kerékpár-olajozó stb. A kereskedelem igényeinek felvetésétől függetlenül szívesebben gyártottak a helyi ipari vállalatok és KSZ-ek is olyan cikkeket, amelyeket nagyban, sorozatban lehetett termelni, mert az számukra gazdaságosabb volt. Jellemző eset volt pl., hogy amikor a kereskedelemnek gyermekcipőre lett volna szüksége, annak termelésétől tartózkodtak, mert annak gyártásánál a KSZ dolgozóit a bérben sérelem érte volna. Jogos volt a dolgozók idegenkedése? Valószínűleg. De akkor egész bizonyos, hogy helytelen volt ezen munkatermék bérezése.

A kereskedelem és ipar jó kapcsolatának, ezen túlmenően az egyes kereskedelmi szervek (vállalatok) egymás közötti kapcsolatának a fogyasztói igények jobb kielégítését, az áruk minőségének javítását és megvédését kell céloznia. Egyes szervek, vállalatok félreértik ezt a jó kapcsolatot, az áruk minőségi átvételénél nem járnak el következetesen, mert a hibák felvetésében a „kapcsolat lazulását” látják. Tapasztalható ilyen jelenség megyénk kereskedelmi szerveinél is.

Világosan kell látni, hogy az ipar és kereskedelem közötti, valamint a kereskedelem szerveinek egymás közötti kapcsolata csak akkor nevezhető egészségesnek, jónak, ha az együttműködésben érvényesül a fogyasztói érdekek következetes védelme.

A megye kereskedelmének megjavításában még igen sok a tennivaló. A mi munkánk főirányát is a népgazdaság második ötéves tervének irányelvei határozzák meg. Az áruforgalom 35%-os emelkedésén belül különösen az iparcikkek értékesítésére kell gondot fordítanunk. Figyelembe kell ezt venni az új egységek létesítésénél is. Jelentős mértékben növelnünk kell a kereskedelem kulturáltságát a kiskereskedelmi egységek korszerűsítésével, berendezéseik és felszereléseik modernizálásával. A vendéglátóiparban az összeforgalom 35%-os emelkedésén belül lényegesen nagyobb mértékben kell növelnünk az ételforgalmat. Mind a bolti kiskereskedelemben, mind a vendéglátóiparban javítani kell a kiszolgálást a kereskedelmi dolgozók nevelésével és szakképzettségük fokozásával. Az eddigénél jobbra és zavartalanabbá kell tennünk az áruellátást, és az áruforgalmat úgy kell megszerveznünk, hogy megyénkben is biztosítsuk a kereskedelem költségeinek 11 %-os csökkenését. E feladatok végrehajtásával járulhatunk hozzá a második ötéves terv célkitűzéseinek megvalósításához, segíthetjük elő a megye dolgozóinak anyagi életszínvonal-emelését, a növekvő szükségletek kielégítését.

Barta László

Tamási Áron

nyilatkozata a Szolnok megyei rádióknak

Tamási Áron az Ünnepi Könyvhétén Jászberényben és Szolnokon találkozott olvasóival. Június 4-én délután a megyei

könyvtárban dedikálta könyveit, s közben a megyei rádió hallgatóinak a következő nyilatkozatot adta:

„Az országos könyvhét különleges alkalmat ad arra, hogy az író és az olvasó személyesen tudjon találkozni. Én az idén Jászberényt, Szolnokot és Eger városokai választottam. Tegnap este Berényben szóltam olvasóimhoz. Külön öröm volt számomra, hogy a pedagógus-ünnep alkalmával annyi sok kitűnő nevelővel és kitűnő növendékkel találkoztam. Jelenleg, hétfőn, Szolnokon vagyok, a legrégebb magyar költőnek, a Tisza folyónak a partján. Úgy látom, hogy Berény és ez a város hivatalos minőségében is komoly és okos. Itt is, Berényben is szép számmal találtam erdélyi származású magyarokat, akik olyanok, mint álló melegben a szellő. Szeretném, ha velem együtt mindenki gondolna arra, hogy a közös magyar jövőt csak olyan emberséggel építhetjük, melyben mindnyájan benne vagyunk.”

Tamási Áron aznap este az Ünnepi Könyvhét szolnoki megnyitóján vett részt, ahol egyik novelláját és „Emberi

szó” című írását olvasta fel. Ez utóbbi azóta megjelent az Új Hang júniusi számában.